

Arrest

nr. 172 028 van 18 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 juli 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 september 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen. Inzake deze asielaanvraag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 10 november 2010 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt geoordeeld dat de behandeling van de asielaanvraag toekomt aan de Hongaarse autoriteiten.

1.2. Verzoeker dient op 7 september 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 9 juli 2013 de beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 24 juli 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.09.2012 werd ingediend door:

[A., H. A.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Irak

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van deze aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadvrouw van betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 14 september 2010 in België verblijft, werkwilgig is, zelf voorzijn inkomen zou willen zorgen zodat hij van niemand afhankelijk is, een werkbelofte voorlegt (zie aanbevelingsbrief Klaseslagerij Jean), duurzaam lokaal verankerd zou zijn in de Belgische maatschappij, volledig geïntegreerd zou zijn, goed Nederlands tracht te spreken, op een positieve manier zou willen deelnemen aan de maatschappij, zich op sociaal vlak steeds gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking en een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd zou hebben die hem steunen en helpen, duidelijk sociale banden zou hebben met België, leergierig en gemotiveerd zou zijn, zich weldegelijk aangepast zou hebben aan de Belgische levenswijze en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg asiel aan in België op 14 september 2010. Doordat betrokkene reeds eerder asiel had aangevraagd in Hongarije, werd er in het kader van de Dublin- akkoorden een overname gevraagd aan Hongarije op 12 oktober 2010. De Hongaarse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 10 november 2010. Hierbij dient te worden gesteld dat Hongarije gelast was met de behandeling van de asielaanvraag. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 november 2010 een bijlage 26quater af, aan hem betekend op dezelfde dag, met het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor zijn asielprocedure in België afgesloten werd. Op 07 december 2010 werd betrokkene vrijgelaten uit het gesloten centrum te Vottem en kreeg hij een termijn van 5 dagen binnen dewelke hij het Belgische grondgebied diende te verlaten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 2 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich in België steeds goed gedragen heeft en nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde of veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De raadvrouw van betrokkene vermeldt dat betrokkene afkomstig is uit Irak en werkzaam was als journalist. Nadat hij zich kritisch geuit had ten opzichte van politici, werd hij genoodzaakt het land van herkomst te ontvluchten aangezien hij bedreigd werd en zijn leven en fysieke integriteit in gevaar waren. Een terugkeer naar Irak zou een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (EVRM). Bovendien zou hij er geen toekomst meer hebben. De raadvrouw heeft

echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkene effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar diens land van oorsprong en dat hij er geen toekomst meer zou hebben gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft voor zijn leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en dat artikel 3 EVRM geschonden zou worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Er wordt vervolgens verwezen naar het reisadvies voor Irak van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en naar het jaarrapport 2011 van Human Rights Watch. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Irak en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Meester Van Rossem haalt aan dat [M. A. A.] [R.R.: ...], de vader van betrokkene, in België verblijft en de Belgische nationaliteit heeft. Betrokkene en zijn vader vormen een gezin aangezien betrokkene niemand meer zou hebben in zijn land van oorsprong. Bovendien zou zijn vader instaan voor zijn levensonderhoud. Het zou niet redelijk zijn om te verwachten dat de vader van betrokkene mee zou reizen naar Irak aangezien hij hier zijn leven opgebouwd heeft. Als betrokkene terug zou moeten keren naar zijn land van herkomst zou artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) geschonden worden. We merken in dit verband een aantal zaken op. Betrokkene legt een geboorteakte met vertaling voor. Deze geboorteakte werd echter niet gelegaliseerd, noch ging deze vergezeld van een consulaire akte waardoor de authenticiteit niet gegarandeerd is. Hierbij komt dat de heer [M. A. A.] ten tijde van zijn asielgehoor op datum van 09 december 2003 verklaarde vier kinderen te hebben met zijn (toenmalige) echtgenote [J. H. A.] met wie hij sinds 01 mei 1986 gehuwd was. Betrokkenes naam figureert niet in de door de heer [M. A. A.] opgegeven namen van zijn kinderen. Daarenboven stelt betrokkene dat zijn moeder [D. H.] heet, terwijl de heer [M. A. A.] nergens melding maakt van kinderen die hij gekregen zou hebben met [D. H.]. Het is op zijn minst opmerkelijk dat de heer [M. A. A.] betrokkene nooit als zijnde zijn zoon heeft vermeld, terwijl hij wel vier andere kinderen opgaf. Wat er ook van zij, indien de heer [M. A. A.] werkelijk de vader van betrokkene is, hebben zij lang van elkaar gescheiden geleefd wat aantoont dat betrokkene perfect in staat was voor zichzelf te zorgen zonder de directe aanwezigheid van zijn vader. De heer [M. A. A.] kwam immers reeds op 06 december 2003 in België aan, terwijl betrokkene pas op 14 september 2010 België binnenkwam. De heer [M. A. A.] kan desgewenst betrokkene verder financieel blijven steunen (vb. via bankoverschrijving, Western Union, ...) terwijl deze zijn aanvraag tot machtiging via de reguliere weg indient. Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8.

Meester Van Rossem stelt dat betrokkene zich in buitengewone omstandigheden bevindt vanwege zijn langdurig verblijf in België, hij bevindt zich reeds lange tijd ononderbroken in het Rijk en zou zijn leven hier opgebouwd hebben. We kunnen hier opmerken dat betrokkene reeds op 07 december 2010 een termijn toegekend kreeg van 5 dagen om België te verlaten maar dat hij verkoos hier geen gevolg aan te geven en illegaal in België te blijven. Het feit dat hij zich intussen verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan zijn eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 9 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van [V. d. H. L.], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[A., H. A.] [...], nationaliteit Irak

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: *Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.*”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. De partijen betwisten ter terechtzitting niet dat verzoeker, in het kader van een door hem ingediende verblijfsaanvraag, op 29 maart 2016 in het bezit is gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 29 september 2016. Gelet op deze tijdelijke verblijfstitel in België dient te worden aangenomen dat het voorheen aan verzoeker ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten impliciet doch zeker werd opgeheven. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185.895; RvS 30 september 2009, nr. 196.530; RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 10 december 2015, nr. 233.201). Er blijkt aldus niet dat de eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken.

2.3. Ter terechtzitting geeft verzoeker aan akkoord te gaan met deze zienswijze.

2.4. Verweerder is niettemin van mening dat de afgifte van een attest van immatriculatie slechts “*een modaliteit*” is en geen verblijfsrecht doet ontstaan. Dit betoog kan evenwel niet worden aangenomen, in die zin dat een attest van immatriculatie wel degelijk is te beschouwen als zijnde een tijdelijke verblijfstitel en verzoeker, gelet op deze tijdelijke verblijfstitel waarin de regelgever heeft voorzien en zolang hij onder de gelding hiervan valt, niet is te beschouwen als zijnde een illegaal op het grondgebied verblijvende onderdaan van een derde land.

2.5. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij nog een belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703). Er dient te worden vastgesteld dat het ingestelde beroep, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 juli 2013.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de beslissing van 9 juli 2013 waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (hierna aangeduid als de bestreden beslissing)

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 07.09.2012 naar aanleiding van de instructie dd. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2.009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden*
- lange asielprocedures*

- *humanitaire redenen*
- *de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen*

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010!

Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van Uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Doch, in deze beslissing faalt men er zelfs in om de aanvraag van verzoeker aan de instructie te toetsen... Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

2. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging niet kunnen indienen via de gewone, procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204)

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker reeds een drietal jaar op het Belgisch grondgebied verblijft.

Dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht uit schrik voor zijn leven.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Irak om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al verschillende jaren niet meer in Irak is geweest! Hij heeft zijn leven hier opgebouwd! Bovendien heeft hij niemand meer in zijn land van herkomst die hem kan helpen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

3. Het feit dat betrokkene sinds 14 september 2010 in België verblijft, werkwilbig is, zelf voorzijn inkomen zou willen zorgen zodat hij van niemand afhankelijk is, een werkbelofte voorlegt (zie aanbevelingsbrief Klaseslagerij Jean), duurzaam lokaal verankerd zou zijn in de Belgische maatschappij, volledig geïntegreerd zou zijn, goed Nederlands tracht te spreken, op een positieve manier zou willen deelnemen aan de maatschappij, zich op sociaal vlak steeds gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking en een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd zou hebben die hem steunen en helpen, duidelijk sociale banden zou hebben met België, leergierig en gemotiveerd zou zijn, zich weldegelijk aangepast zou hebben aan de Belgische levenswijze en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker kan op geen enkele wijze uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met alle elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

4. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg asiel aan in België op 14 september 2010. Doordat betrokkene reeds eerder asiel had aangevraagd in Hongarije, werd in het kader van de Dublin- akkoorden een overname gevraagd aan Hongarije op 12 oktober 2010. De Hongaarse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 10 november 2010. Hierbij dient te worden gesteld dat Hongarije gelast was met de behandeling van de asielaanvraag. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 november 2010 een bijlage 26quater af, aan hem betekend op dezelfde dag, met het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor zijn asielprocedure in België afgesloten werd. Op 07 december 2010 werd betrokkene vrijgelaten uit het gesloten centrum te Vottem en kreeg hij een termijn van 5 dagen binnen dewelke hij het Belgisch grondgebied diende te verlaten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procédure — namelijk iets minder dan 2 maanden- was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden. Dit blijkt ook duidelijk uit de nieuwe documenten die verzoeker voegt en waaruit duidelijk blijkt dat bij een eventuele terugkeer zijn leven in gevaar zou zijn.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat hij gekozen heeft voor illegaal verblijf in België omwille van het feit dat zijn veiligheid er gegarandeerd kan worden en verzoeker terwijl een procedure heeft ingesteld teneinde legaal verblijf te bekomen.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten heeft gepleegd, zijn integratie, ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de motiveringsplicht.

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkenen een verblijf toe te kennen?

5. De raadvrouw van betrokkene vermeldt dat betrokkene afkomstig is uit Irak en werkzaam was als journalist. Nadat hij zich kritisch geuit had ten opzichte van politici, werd hij genooddaakt het land van herkomst te ontvluchten aangezien hij bedreigd werd en zijn leven en fysieke integriteit in gevaar waren. Een terugkeer naar Irak zou een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Bovendien zou hij geen toekomst meer hebben. De raadvrouw heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar diens land van oorsprong en dat hij er geen toekomst meer zou hebben gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft voor zijn leven en dat artikel 3 EVRM geschonden zou worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Irak een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Irak nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat hij nog steeds vreest voor een terugkeer. Verzoeker woont immers op het platteland, waar zijn veiligheid niet gegarandeerd kan worden!

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoeker is uit zijn land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënt die de Iraakse nationaliteit heeft is het onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Immers hij is uit het land gevlucht en is er al geruime tijd niet meer geweest.

Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in Irak, als hij daar al jaren niet meer geweest is??

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Irak te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

DVZ merkt op dat verzoeker het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dient te bewijzen. Verzoeker wenst op te merken dat uit de vele recente média wel degelijk blijkt dat de situatie in Irak nog steeds levensgevaarlijk is.

Verzoeker is al verscheidene jaren niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

6. Er wordt vervolgens verwezen naar het reisadvies voor Irak van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en naar het jaarrapport 2011 van Human Rights Watch. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Irak en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kan verzoeker dit niet toepassen op zijn persoonlijke situatie, hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst! Hij is Irak ontvlucht uit schrik voor zijn leven!

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Bovendien is het onredelijk van verwerende partij om te stellen dat onafhankelijke informatie van mensenrechtenorganisaties niet zou volstaan!

De gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker is nooit onderzocht geweest in België!

De Belgische autoriteiten hebben steeds geweigerd de situatie van verzoeker te onderzoeken.

Dat het dan ook onaanvaardbaar is dat zij drogredenen blijven aanhalen om te stellen dit niet te moeten doen!

Gelieve in de bijlage enkele documenten terug te willen vinden die bevestigen dat het leven van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien hij dient terug te keren.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Irak te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoeker niet in concreto aantonen dat zijn leven in gevaar is mocht hij terugkeren naar zijn land van herkomst!

Verzoeker is al een drietal jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest!

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Bovendien brengt verzoeker wel degelijk elementen naar voren om de huidige situatie in Irak te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

7. Meester Van Rossem haalt aan dat [M. A. A.] [R.R: ...], de vader van betrokkene, in België verblijft en de Belgische nationaliteit heeft. Betrokkene en zijn vader vormen een gezin aangezien betrokkene niemand meer zou hebben in zijn land van oorsprong. Bovendien zou zijn vader instaan voor zijn levensonderhoud. Het zou niet redelijk zijn om te verwachten dat de vader van betrokkene mee zou reizen naar Irak aangezien hij hier zijn leven opgebouwd heeft. Als betrokkene terug zou moten keren naar zijn land van herkomst zou artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) geschonden worden. We merken in dit verband een aantal zaken op. Betrokkene legt een geboorteakte met vertaling voor. Deze geboorteakte werd echter niet gelegaliseerd, noch ging deze vergezeld van een consulaire akte waardoor de authenticiteit niet gegarandeerd is. Hierbij komt dat de heer [M. A. A.] ten tijde van zijn asielgehoor op datum van 09 december 2003 verklaarde vier kinderen te hebben met zijn (toenmalige) echtgenote [J. H. A.] met wie hij sinds 01 mei 1986 gehuwd was. Betrokkenes naam figureert niet in de door de heer [M. A. A.] opgegeven namen van zijn kinderen. Daarenboven stelt betrokkene dat zijn moeder [D. H.] heet, terwijl de heer [M. A. A.] nergens melding maakt van kinderen die hij gekregen zou hebben met [D. H.]. Het is op zijn minst opmerkelijk dat de heer [M. A. A.] betrokkene nooit als zijnde zijn zoon heeft vermeld, terwijl hij wel vier andere kinderen opgaf.

Dat bovenstaande stelling werkelijk onbegrijpelijk is voor verzoeker!

Dat hij niet begrijpt hoe er getwijfeld kan worden aan de band met zijn vader.

Zijn vader gaf, gedurende zijn asielaanvraag, de gegevens van zijn kinderen door van zijn toenmalig huwelijk. Dat men hem niet gevraagd heeft naar meerdere relaties en dat hij deze informatie bijgevolg niet gegeven heeft.

Dat verzoeker echter van mening is dat hij er alles aan gedaan heeft om dit op te helderen.

Dat hij zijn geboorteakte heeft neergelegd ter staving.

Dat het bijgevolg onzorgvuldig is van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden.

Dat uit het administratief dossier wel degelijk de identiteit van verzoeker blijkt!

Dat deze stukken reeds in het administratief dossier van verzoeker zaten, en dat er bijgevolg helemaal geen sprake kan zijn van verwarring omtrent de afstamming van verzoeker.

Dat het duidelijk mag zijn dat deze documenten een zwaardere bewijskracht hebben dan de loutere verklaringen van de heer [M. A. A.].

Dat dit een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om de afstamming van verzoeker echt te onderzoeken. Verzoeker hoopte dat verwerende partij hen minstens zou uitnodigen om een DNA-test te ondergaan, zodat hij zijn afstamming kan bewijzen.

Gelieve in de bijlage zo'n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden. (zie stuk6)

Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de afstamming van verzoeker te bekomen!

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Dat de bestreden beslissingen met deze elementen geen rekening heeft gehouden. Dat alle aangehaalde elementen reeds weerlegd werden in het administratief dossier en dat er bijgevolg geen rekening gehouden werd met ditzelfde administratief dossier bij het nemen van de beslissingen.

Dat aldus de bestreden beslissingen niet redelijk te verantwoorden zijn en niet zorgvuldig werden genomen.

8. Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden vastgesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8.

Indien verzoeker wordt geacht terug te keren naar zijn land van herkomst, is er wel degelijk sprake van een breuk van de familiale relaties.

DVZ schendt in zijn beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Verzoeker en zijn vader vormen een gezinscell!

Verzoeker was lange tijd gescheiden van zijn ouders en kwam slechts in 2010 aan in België.

Het feit dat de hereniging pas laattijdig gebeurde, geeft echter geen indicatie over de kwaliteit van de relatie! Zij hebben en duurzame relatie! Verzoeker heeft in Irak geen thuis meer!

Het feit dat DVZ geen rekening houdt met het feit dat zij een gezin vormen, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

DVZ dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien is er, indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst, wel degelijk sprake van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven!

Een eventuele terugkeer van verzoeker, zou een schending van art 8 van het EVRM uitmaken!

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feitén, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van één 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elder. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven verhinderen. De vader van verzoeker bezit de Belgische nationaliteit en staat in voor zijn onderhoud.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Irak, aangezien hij in zijn land van herkomst geen effectief en normaal gezinsleven kan opbouwen zonder zijn vader, terwijl hij dit in België wel kan en effectief doet.

Bovendien kan men niet verwachten van de vader van verzoeker dat hij terugkeert naar Irak, hij bezit immers de Belgische nationaliteit en heeft een vaste tewerkstelling.

Dat in tegendeel tot wat DVZ er geenszins sprake zou zijn van "slechts een tijdelijke verwijdering" maar wel degelijk van een breuk in de familiale relaties!

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

9. Meester Van Rossem stelt dat betrokkene zich in buitengewone omstandigheden bevindt vanwege zijn langdurig verblijf in België, hij bevindt zich reeds lange tijd ononderbroken in het Rijk en zou zijn leven hier opgebouwd hebben. We kunnen hier opmerken dat betrokkene reeds op 07 december 2010 een termijn toegekend kreeg van 5 dagen om België te verlaten maar dat hij verkoos hier geen gevolg aan te geven en illegaal in België te verblijven . Het feit dat hij zich intussen verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf.

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar hun land van herkomst!

Indien verwerende partij van mening is dat zij hier geen rekening mee dienen te houden, dienen zij te motiveren WAAROM niet! Louter stellen dat hier geen rekening mee gehouden moet worden, omdat de integratie voortgekomen is uit illegaal verblijf, volstaat niet!

De integratie van verzoekers is uiteraard het gevolg van zijn houding, van zijn inspanningen en zijn goede wil.

Wat beoogt men hier eigenlijk mee?! Het lijkt of verwerende partij slechts rekening wenst te houden met integratie, indien ze voortkomt ondanks de eigen houding van verzoeker. Dit kan toch niet de bedoeling zijn?!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bij gevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat hij geregulariseerd dient te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoeker, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in bijlage (zie stuk3), alvast één concreet voorbeeld terug te vinden van zo'n beslissing.

Client kreeg een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals blijkt uit bijgevoegd stuk, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoeker begrijpt niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Client voldoet perfect aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in punt 2.8B van de instructie. DVZ ontkent dit niet, meer nog, ze haalt ze zelfs aan in de beslissing!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name ook aan prangende humanitaire situatie.

Hij voldoet volledig aan punt B.2. en met name "personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is."

Verzoeker verblijft al een drietal jaar in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid!

Dat DVZ bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom men geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook vraagt huidige beslissing te willen schorsen en vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

3.2.1. Wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, dient te worden gesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen

dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor de plaats van ophoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker geeft aan dat verweerder heeft nagelaten uiteen te zetten waarom hij zijn integratie en zijn langdurig verblijf in het Rijk niet als een buitengewone omstandigheid beschouwt. Hij verliest hierbij echter uit het oog dat verweerder duidelijk heeft gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de goede integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord zijn waarom deze aanvraag in België en niet in het buitenland is ingediend.

De verwijzing naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad is voorts niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of een integratie kon worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom dit gegeven bij een beoordeling ten gronde niet werd weerhouden.

Verzoeker kan verder ook niet dienstig voorhouden als zou niet zijn gemotiveerd waarom niet langer toepassing wordt gemaakt van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Verweerder gaf zo op duidelijke wijze aan dat verzoeker zich niet langer dienstig op deze criteria kan beroepen, gelet op de vernietiging van deze instructie door de Raad van State.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die

het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In een eerste onderdeel van zijn middel houdt verzoeker in wezen voor dat verweerder onterecht oordeelde dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet meer kunnen worden gebruikt.

De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde en dat dit rechtscollege in dit arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aangezien deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon verweerder er geen toepassing van maken.

Door te betogen dat een voormalige staatssecretaris en tal van andere personen bevestigden dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog kunnen worden toegepast en door te duiden dat dit in bepaalde dossiers ook gebeurde, toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu enige appreciatiefout heeft begaan. Verweerder dient immers de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande verklaringen.

Het feit dat verweerder in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid eventueel kan beslissen om bij een beoordeling ten gronde van een aanvraag van een vreemdeling om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd criteria in aanmerking te nemen die gelijkaardig zijn aan deze die ook in de instructie van 19 juli 2009 waren opgenomen, impliceert niet dat hij mag voorbijgaan aan het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager kan worden aangevraagd in buitengewone omstandigheden. Verweerder diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en kon verzoeker niet vrijstellen van deze voorwaarde. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”* en *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*. Er dient trouwens te worden aangegeven dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de

discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen.

Ook door toe te lichten dat vele vreemdelingen, ingevolge de toepassing van de bepalingen van de instructie van 19 juli 2009 en dus veelal met een miskenning van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk werden gemachtigd, toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu op basis van een incorrecte feitenvinding vaststelde dat hij geen buitengewone omstandigheden aantoonde terwijl dit een vereiste is die in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gesteld om een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging via de burgemeester van de verblijfplaats te kunnen indienen.

Verzoeker zet nog uiteen dat hij meent dat verweerder een nieuwe beslissing zou moeten nemen ten aanzien van de vreemdelingen die tot een verblijf werden gemachtigd op basis van de in de instructie van 19 juli 2009 opgenomen criteria. Hij maakt met deze toelichting evenwel niet aannemelijk dat de in casu bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Door te betogen dat verweerder, ook nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde, nog beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de in deze instructie opgenomen criteria toont hij evenmin aan dat verweerder in voorliggende zaak onwettig optrad door te duiden dat hij geen toepassing kan maken van een instructie die werd vernietigd.

Door, in wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van het middel, te herhalen dat hij niet begrijpt waarom zijn langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden zijn, weerlegt verzoeker wederom de vaststelling van verweerder niet dat hij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantoonde waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op zijn integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zijn stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verwijzing naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad is, zoals reeds gesteld, niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of een integratie kon worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom dit gegeven bij een beoordeling ten gronde niet werd weerhouden. Wat het gegeven betreft dat verzoeker geen strafbare feiten zou hebben gepleegd, kan verder ook niet worden ingezien op welke wijze dit gegeven vermag aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk zou zijn de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Er blijkt aldus evenmin dat verweerder dit gegeven – waarmee hij wel degelijk rekening hield – ten onrechte niet zou hebben weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Verzoeker betoogt daarnaast in een derde onderdeel van zijn middel dat verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte heeft geoordeeld dat een terugkeer naar Irak teneinde aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen hem niet zou blootstellen aan een risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag in dit verband als volgt aanvoerde:

“Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. De Irakese overheid is immers nog steeds niet in staat om zijn burgers van willekeurige vervolgingen te vrijwaren en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Dat de situatie in Irak momenteel zeer slecht is voor hem. Buitenlandse Zaken vermeldt expliciet in zijn reisadvies dat de terreurdreiging erg hoog ligt en er zich nog dagelijks aanslagen voordoen.

Human rights watch vermeldt in zijn Annual report van 2011: "Repeated attacks by armed groups targeted civilians... Violence killed and injured hundreds of civilians each month, in one of the worst periods, more than 500 people died in August alone.. "

Het is dan ook onverantwoord om mensen terug te sturen naar een land waar er dagelijks doden vallen. Dat hij daarom zijn land is ontvlucht. Verzoeker was immers een journalist in zijn land van herkomst en heeft zich kritisch geuit ten opzichte van de lokale politiek. Dat hij omwille van zijn beroep en omwille van de strenge censuur in Irak reeds bedreigd is door de autoriteiten en dus niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst!

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties."

Verzoeker voegde in dit verband een verklaring van de manager van Al Furatein Media dat hij journalist is en een journalistenkaart.

Verweerder oordeelde, wat verzoekers verklaring betreft dat hij zich in Irak als journalist kritisch uitliet ten opzichte van de lokale politiek en hij omwille van zijn beroepsactiviteiten werd bedreigd door de autoriteiten, dat verzoeker deze door hem ingeroepen vrees voor zijn leven op geen enkele wijze concreet aantoonde en dat een loutere vermelding dat men vreest voor zijn leven en dat artikel 3 van het EVRM zou worden geschonden, niet kan volstaan als buitengewone omstandigheid. Verweerder stelde daarnaast vast dat het reisadvies voor Irak van het ministerie van Buitenlandse Zaken en het jaarrapport van 2011 van Human Rights Watch handelen over de algemene toestand in Irak. Bij gebreke van persoonlijke bewijzen dat zijn leven in Irak in gevaar zou zijn, weerhoudt verweerder op dit punt geen buitengewone omstandigheid.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In zoverre verzoeker zich beriep op eerdere bedreigingen door de Iraakse autoriteiten omwille van zijn beroepsactiviteiten, stelt de Raad vast dat hij weliswaar stukken voorlegde dat hij journalist zou zijn doch voor het overige zich beperkte tot algemene beweringen dat hij zich kritisch zou hebben uitgelaten over de lokale autoriteiten en hij werd bedreigd. Enige gedetailleerde, concrete uiteenzetting in dit verband ontbreekt volledig, alsook enig begin van bewijs van de voorgehouden bedreigingen of van enig concreet gevaar voor zijn leven omwille van zijn eerdere beroepsactiviteiten. Verzoeker bracht of brengt zo ook niet het minste bewijs aan van zijn concrete werkzaamheden als journalist die hem in problemen konden brengen met de autoriteiten in zijn land. Het komt de Raad in deze situatie geenszins kennelijk onredelijk voor waar verweerder oordeelde dat enig werkelijk gevaar voor het leven op deze grond niet concreet aannemelijk wordt gemaakt en aldus nog geen reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM blijkt. Nu verzoeker voor het overige in zijn aanvraag enkel verwees naar stukken die de algemene situatie in Irak betreffen zonder deze verder te betrekken op zijn persoon, blijkt evenmin dat verweerder kennelijk onredelijk of met miskennis van artikel 3 van het EVRM handelde waar hij ook op deze grond geen reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM weerhield. Het door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde reisadvies en het rapport van Human Rights Watch tonen ook geenszins aan dat er in Irak sprake zou zijn van een situatie van veralgemeend, willekeurig geweld waardoor geen enkele Iraakse onderdaan nog zou kunnen terugkeren naar dit land. Het EHRM oordeelde bovendien reeds herhaaldelijk dat de algemene situatie in Irak nog niet dermate ernstig is dat deze op zichzelf reeds inhoudt dat een terugkeer naar dit land in strijd is met artikel 3 van het EVRM (zie onder meer EHRM 4 juni 2015, nr. 59166/12, J.K. e.a. t. Zweden).

In zoverre verzoeker betoogt dat hij nieuwe elementen heeft aangebracht om de situatie in zijn herkomstland te duiden en dat verweerder de situatie in zijn herkomstland opnieuw diende te onderzoeken, merkt de Raad op dat niet blijkt dat verweerder – wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft – enig aangevoerd gegeven en/of stuk ten onrechte niet in rekening heeft gebracht bij de totstandkoming van de bestreden beslissing. Hij is nagegaan in welke mate verzoeker een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM aantoonde, en heeft geoordeeld dat verzoeker in dit verband geen of onvoldoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten aanbracht die erop wijzen

dat hij in zijn herkomstland een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezen. De Raad benadrukt in dit verband ook dat, wat de buitengewone omstandigheden in de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft, de bewijslast in de eerste plaats berust bij verzoeker zelf. Hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen en kan niet volstaan met louter algemene beweringen of een verwijzing naar de algemene situatie in het herkomstland zonder in dit verband een band met zijn persoon aannemelijk te maken. In het licht van hetgeen voorafgaat, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij lijkt aan te geven dat verweerder ten onrechte geen of een gebrekkig onderzoek heeft gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM. Verweerder was van oordeel dat verzoeker naliel op concrete wijze aan te tonen dat hij omwille van zijn beweerd beroepsactiviteiten werkelijk in levensgevaar is en dat daarnaast de algemene situatie in Irak niet van aard is dat elke terugkeer naar dit land onmogelijk is en verzoeker deze algemene situatie niet betrok op zijn persoon. Verzoeker benadrukt dat hij onafhankelijke informatie van mensenrechtenorganisaties voegde en herhaalt dat de situatie in zijn herkomstland levensgevaarlijk en precair is en hij uit zijn land is moeten vluchten, doch hiermee weerlegt hij voormelde beoordeling door het bestuur niet. Nu verzoeker er niet in slaagt deze uitgangspunten en motieven te weerleggen, blijkt enig onvoldoende onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM niet.

In zoverre verzoeker betoogt dat een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd nooit is onderzocht in België, merkt de Raad op dat dit gegeven verzoeker er niet van vrijstelde om indien hij zich in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wenste te beroepen op artikel 3 van het EVRM in dit verband concrete elementen en een begin van bewijs aan te brengen. Hij toont aldus nog niet aan dat verweerder een incorrecte beoordeling heeft gemaakt in het licht van artikel 3 van het EVRM. In dit verband wenst de Raad daarenboven ook op te merken dat verzoeker intussen wel de mogelijkheid heeft gehad zijn asielaanvraag in België te laten onderzoeken. Op 28 april 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De vaststelling dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet impliceert dat werd vastgesteld dat de betrokkene geen risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er blijkt niet dat verzoeker in beroep ging tegen deze beslissing.

Het door verzoeker gestelde dat hij *“dit niet [kan] toepassen op zijn persoonlijke situatie”* nu hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn herkomstland om te bewijzen wat de gevolgen kunnen zijn, doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat en met name aan de vaststelling dat verzoeker in gebreke is gebleven enige ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM met concrete argumenten aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker stelt dat hij op het platteland woont en zijn veiligheid er niet is gegarandeerd, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker dit gegeven als dusdanig niet heeft aangevoerd in zijn verblijfsaanvraag. Er blijkt dan ook niet dat verweerder hiermee rekening kon houden bij het nemen van zijn beslissing. Hij beperkt zich ook tot loutere beweringen en laat na in dit verband de stukken betreffende de situatie in zijn herkomstland op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke situatie. Ook de gegevens dat hij intussen jaren niet meer in zijn herkomstland is geweest, hij aldaar niemand meer zou hebben die hem kan helpen en dat hij om deze redenen in de onmogelijkheid zou zijn om zijn leven aldaar opnieuw uit te bouwen, werden als dusdanig niet ingeroepen in de verblijfsaanvraag. Verzoeker overtuigt ook niet waar hij voorhoudt dat een loutere afwezigheid gedurende enkele jaren uit het land waar men is opgegroeid en steeds heeft verbleven, op zich tot gevolg zou hebben dat het niet langer mogelijk is dat men naar daar terugkeert en van daaruit een verblijfsaanvraag richt tot de Belgische overheden. Hij beperkt zich verder tot een loutere bewering waar hij stelt dat hij niemand meer heeft in zijn herkomstland waarop hij kan terugvallen. Er blijkt geenszins dat dergelijke (ongestaafde) argumenten van aard zijn aanleiding te kunnen geven tot de vaststelling dat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM is bereikt. De thans door verzoeker gevoegde jaarrapporten van 2013 van Amnesty International en Human Rights Watch en het reisadvies van Buitenlandse Zaken geraadpleegd op 23 augustus 2013 heeft hij als dusdanig evenmin voorgelegd aan het bestuur in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag. Ook hiermee kon verweerder aldus geen rekening houden. Verzoeker toont bovendien niet aan dat deze stukken alsnog een nieuw licht werpen op de zaak.

Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting geenszins de door verweerder gedane vaststelling dat hij in zijn aanvraag niet aannemelijk maakte dat een terugkeer naar Irak om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen in zijn hoofd een reëel risico inhoudt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In een vierde onderdeel van het middel uit verzoeker kritiek op de motivering waarbij de aanwezigheid van zijn vader in België, die de Belgische nationaliteit heeft, niet werd weerhouden als buitengewone omstandigheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag aanvoerde dat artikel 8 van het EVRM in het gedrang zou komen indien hij de aanvraag via de reguliere procedure moet indienen. Hij stelde dat hij en zijn vader een gezin vormen, dat hij niemand meer heeft in zijn land van herkomst, dat zijn vader instaat voor zijn levensonderhoud hier in België en dat niet in redelijkheid van zijn vader kan worden verwacht dat deze met verzoeker terugreist naar Irak, nu deze hier zijn leven heeft opgebouwd.

In dit verband stelt verweerder in de bestreden beslissing allereerst vast dat verzoeker ter staving van de afstammingsband een geboorteakte voorlegde die niet is gelegaliseerd en die evenmin vergezeld ging van een consulaire akte. Hij stelt dat aldus de authenticiteit van deze akte niet is gegarandeerd. Ook merkt verweerder op dat verzoekers vader tijdens zijn asielaanvraag in België aangaf vier kinderen te hebben, doch hij verzoeker hierbij niet vernoemde. Verzoekers vader gaf niet aan kinderen te hebben gekregen met de persoon die verzoeker als zijn moeder aanduidt. Daarenboven, voor zover alsnog een afstammingsband dient te worden aangenomen, geeft verweerder aan dat niet blijkt dat er sprake is van een afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn vader derwijze dat verzoeker zou zijn verhinderd de verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure. Zo motiveert verweerder dat verzoeker en zijn beweerde vader lange tijd van elkaar gescheiden hebben geleefd, wat aantoonde dat verzoeker perfect in staat was om voor zichzelf te zorgen zonder de directe aanwezigheid van zijn beweerde vader. Verweerder wijst erop dat verzoekers beweerde vader reeds op 6 december 2003 in België aankwam, terwijl verzoeker pas op 14 september 2010 België binnenkwam. Hij stelt dat de beweerde vader verzoeker desgevallend financieel kan steunen via bijvoorbeeld bankoverschrijving of Western Union terwijl deze de verblijfsaanvraag via de reguliere weg indient. Verweerder oordeelt dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van verzoekers recht op een gezins- of privéleven en geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Hij wijst er verder op dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat er geen twijfel kan bestaan omtrent de afstamming. Hij stelt dat het onzorgvuldig is waar verweerder geen rekening hield met de door hem aangebrachte geboorteakte. Gelet op de voorziene motivering blijkt evenwel zeer duidelijk dat met dit stuk wel degelijk rekening is gehouden. Verweerder oordeelde evenwel dat de authenticiteit van dit stuk niet is gegarandeerd omdat de akte niet is gelegaliseerd en evenmin vergezeld ging van een consulaire akte. Verzoeker weerlegt deze motivering niet, en overtuigt aldus evenmin waar hij stelt dat er geen twijfel kan bestaan omtrent de afstamming, te meer nu verzoeker evenmin betwist dat zijn vader indertijd in het kader van zijn asielaanvraag verzoeker niet vermeldde als een van zijn kinderen. Verzoeker stelt in dit verband dat zijn vader niet werd gevraagd naar meerdere relaties en dat hij bijgevolg hem niet heeft vermeld als een van zijn kinderen, doch dit betoog is geenszins van aard elke twijfel omtrent de afstamming weg te nemen en toont niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Nu een geboorteakte voorlag die noch was gelegaliseerd noch was vergezeld van een consulaire akte, overtuigt verzoeker geenszins dat hij bij zijn aanvraag wel degelijk een voldoende bewijs van afstamming voorlegde.

De Raad benadrukt ook andermaal dat het aan verzoeker toekomt om in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het bewijs te leveren van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden en het aldus zijn verantwoordelijkheid is om, indien hij zich in dit verband wenst te beroepen op een gezinsband, een voldoende bewijs van afstamming voor te leggen. Verzoeker maakt niet aannemelijk op welke grond het in de situatie dat hij nalaat zulks te doen aan het bestuur zou toekomen in dit verband een verder onderzoek te voeren, bijvoorbeeld door middel van een DNA-test. Verzoeker verwijst in dit verband naar een zaak waarbij een visumaanvraag werd geweigerd wegens het niet erkennen in de Belgische rechtsorde van de voorgelegde geboorteakte doch onder voorbehoud van een DNA-test. Het betrof hier evenwel een aanvraag gezinshereniging op grond van de artikelen 10 en verder van de Vreemdelingenwet, oftewel een situatie waar de betrokkene voorhiel te beschikken over een recht op verblijf van meer dan drie maanden. In casu ligt de situatie voor waarin verzoeker vraagt om de gunst van een verblijfsmachtiging, waarbij de bewijslast voor het aantonen van buitengewone omstandigheden bij hem berust. Het betreft verschillende situaties, waardoor niet blijkt dat verzoeker zonder meer dienstig naar de door hem aangehaalde zaak kan verwijzen. Het stond en staat verzoeker steeds vrij op eigen initiatief een DNA-test te laten uitvoeren.

In ieder geval merkt de Raad verder op dat het bestuur wel degelijk ook heeft gemotiveerd in zoverre een afstammingsband alsnog zou moeten worden aangenomen, en heeft geduid waarom ook in deze situatie nog geen miskenning van artikel 8 van het EVRM blijkt indien verzoeker via de reguliere procedure een verblijfsmachtiging dient te vragen. Voor zover deze motivering overeind blijft, blijkt niet dat verzoeker het vereiste belang heeft bij zijn betoog betreffende de afstammingsband.

Verzoeker betoogt dat er wel degelijk sprake is van een gezin en dat verweerder hiermee ten onrechte geen rekening houdt. Hij stelt dat er sprake zal zijn van een breuk in de familiale relaties, en niet louter van een slechts tijdelijke verwijdering, en dat het feit dat de hereniging pas laattijdig gebeurde geen indicatie is voor de kwaliteit van de relatie. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt evenwel dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, zoals in casu. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). In casu gaf verweerder aan dat verzoeker en zijn beweerde vader jarenlang gescheiden hebben geleefd, hetgeen aantoonde dat verzoeker perfect in staat was voor zichzelf te zorgen zonder de nabijheid van zijn vader. Hij geeft zodoende aan dat een bijzondere afhankelijkheidsband nog niet blijkt. Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling is gesteund op een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk is. Zo stelt de Raad ook vast dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag op geen enkele wijze aangaf dat hij in het verleden in zijn herkomstland werd gesteund door zijn beweerde vader teneinde in zijn levensbehoeften te voorzien. Verzoeker hield voor in België alsnog te worden onderhouden door zijn vader, waarbij hij verwees naar een arbeidscontract van zijn vader, doch hij toonde zulks op geen enkele wijze concreet aan. Het gegeven dat zijn vader inkomsten uit tewerkstelling heeft, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker ook is aangewezen op deze inkomsten om in zijn levensonderhoud te voorzien. Een loutere samenwoning kan in dit verband evenmin volstaan. Waar verzoeker verder thans voorhoudt dat er sprake is van een duurzame relatie en hij in Irak geen thuis meer heeft, beperkt hij zich andermaal tot loutere beweringen. In het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet.

Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting de in de bestreden beslissing voorziene motivering niet dat hij jarenlang gescheiden leefde van zijn beweerde vader, en perfect in staat was voor zichzelf te zorgen zonder de directe aanwezigheid van zijn vader, en betwist ook niet dat zijn beweerde vader hem desgewenst financieel kan steunen terwijl hij terugkeert naar zijn herkomstland teneinde aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen. In deze omstandigheden komt het de Raad ook niet kennelijk onredelijk voor waar het bestuur oordeelt dat er geen sprake kan zijn van enige disproportionaliteit tussen verzoekers private en/of familiale belangen en het algemeen belang. Indien na bijna zeven jaar scheiding tussen hem en zijn beweerde vader de familiale band blijkbaar niet is verbroken, kan ook niet worden ingezien dat dit dan wel het geval zal zijn indien verzoeker de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure dient in te dienen. Er blijkt bovendien geenszins dat verzoeker en zijn beweerde vader via de moderne communicatiemiddelen geen contact met elkaar kunnen onderhouden.

In het licht van de gegevens dat een beschermenswaardig gezinsleven niet blijkt, dat verzoeker reeds jarenlang gescheiden leefde van zijn vader en in staat was voor zichzelf te zorgen zonder de directe aanwezigheid van zijn vader en dat niet blijkt dat de beweerde vader verzoeker desgewenst niet financieel steunen vanuit België, blijkt ook niet dat verweerder nog specifiek rekening diende te houden met eventuele hinderpalen die in hoofde van de beweerde vader bestaan om verzoeker te volgen naar zijn herkomstland teneinde aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen. Het door verzoeker gestelde dat hij in zijn herkomstland geen effectief en normaal gezinsleven kan opbouwen zonder zijn vader betreft andermaal een louter algemene bewering.

De Raad benadrukt dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101). Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat verweerder ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat enige disproportionaliteit in dit verband in huidig voorliggende zaak niet blijkt.

Verzoeker slaagt er met zijn uiteenzetting niet in de voorziene motivering in het licht van artikel 8 van het EVRM te ontkrachten.

Verzoeker betoogt in een vijfde onderdeel van het middel dat verweerder inzake zijn lang verblijf en integratie niet louter kon stellen dat hiermee geen rekening dient te worden gehouden omdat dit is voortgekomen uit illegaal verblijf. Hij stelt dat dit uiteraard het gevolg is van zijn eigen houding, inspanningen en goede wil. De Raad benadrukt, onder verwijzing naar voorgaande bespreking van het middel, evenwel dat verweerder inzake verzoekers lang verblijf en zijn integratie reeds vaststelde dat deze elementen op zich niet verantwoord zijn dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en dat dit elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen. Zoals reeds werd gededuid, weerlegt verzoeker deze motivering niet. Deze motivering is ook reeds voldoende draagkrachtig. De thans door verzoeker naar voor gebrachte kritiek is te beschouwen als een kritiek op een bijkomende, overtollige redengeving die in dit verband is opgenomen in de bestreden beslissing en waarvan niet blijkt dat de eventuele gegrondheid ervan kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van zijn bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een voldoende onderzoek voerde, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.5. Inzake de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel verliest verzoeker vervolgens uit het oog dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat verweerder in het verleden met miskennis van wat is bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou hebben toegekend leidt geenszins tot de vaststelling dat hij ook in casu de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen.

3.2.6. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet geschonden indien een bestuur op een juiste en consequente manier toepassing maakt van een duidelijke wetsbepaling en een door de Raad van State reeds vernietigde bestuurlijke instructie die strijdig was met deze wetsbepaling weigert toe te passen. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan in casu niet worden vastgesteld.

3.2.7. Er moet ook worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet inhoudt dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om zijn uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is verweerder trouwens niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F). Verzoekers betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

3.2.8. De beschouwingen van verzoeker laten ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.2.9. Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft daarnaast geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS